

Biológushallgatók Nemzetközi Konferenciája

R i g a , L e t t o r s z á g , 2 0 0 5

Alig telt el pár hét az idei évből, mikor egy plakátot tett elém a témavezetőm: „Kati, ide el kell, hogy menj, ne hagyd ki semmiképp!” Kicsavarom a tekercset, csupa gyűrődés, hiszen másfélezer km-t utazott Szegedig, de mosolyt csal az arcomra: tavasszal szervezik Lettországbán a Rigai Egyetem Biológia Tanszékén az idén már második alkalommal megrendezésre kerülő Biológushallgatók Nemzetközi Konferenciáját. Riga... Lettország... egy általam sosem látott vidék, új arcok, ismeretlen nemzetek diákjai... Egy perc múltán döntöttem: április 10-én repülök!

Hosszas dilemma után, hogy a két átszállást is igénylő, orosz vasutat érintő, 65 órás vonatozást, a majd' hat számjegyű „nem fapados” magyar légitársaságot, a végeláthatatlanul hosszú buszozást, vagy a pár órás, az egyszerűbbnél

is egyszerűbb légitársaságot válasszam, sikerült nevetésesen alacsony összegért jegyet vásároljak. Közvetlen járat hiányában utam Berlin csodás metropoliszán ke-

Fotó: Rigó Katalin

resztül vezetett a lett fővárosba. Nagy utazó lévén, ki még Berlinben eddig sosem járt, a csatlakozás igen szerencsétlen alakulása miatt utam meghosszabbítottam, így fényképeim között ott rejtőzik a lett tőzegmohalásos kép mellett a Brandenburi Kapu fotója is.

Április 9-én kezdtem meg utam, s 10-én landoltam a Baltikum egyik piciny országának szívében. Az itthoni éledező tavaszról bő egy hónapnyit utaztam vissza az időben: a rügyek még mély álomban szunnyadtak, itt-ott még hó alatt. Landolásom után igen kalandos buszozás-trolizás, angol-lett-orosz-kezelés-kommunikációt és a rossz térkép elküldőjének emlegetését követően megérkeztem a tanszékre, ahol végre világnyelven szóltak hozzám. Regisztrációm s a szervezőgárda megismerése után megkezdtem az előadások habzsolását, a változatosnál változatosabb előadások megtekintését, s szivacsként szívtam magamba minden apró részletet, hogy sose merüljenek feledésbe.

A konferencia egy hete alatt 2 napon intenzív, kutatópalánták és doktoranduszok által tartott előadásorozatot hallgattam végig; volt itt szó a lett fenyőállomány gyökérrendszerével szimbiózisban élő mikorrhiza gom-

bafajoktól kezdve a kambriumi fosszíliaikon és patkányagy-kísérleteken keresztül egészen a humán gént hordozó transzgenikus egerekig. Előadásomat az egyszerűsített módon csak „Piros Szekció”-nak nevezett csoportban már az első előadói napon megtartottam. A Szegedi Tudományegyetem Általános Orvosi Karának Biokémiai Intézetében, a Kardiovaszkuláris Kutatócsoportban (www.cardiovasc.com) immár több, mint másfél éve dolgozom Dr. Ferdinandy Péter és dr. Csont Tamás témavezetése mellett, s munkámból angol nyelvű előadást tartottam „A hiperkoleszterinémia fokozza az oxidatív stressz mértékét és rontja a szív pumpafunkcióját humán apoB-100 transzgenikus egerekben” címmel. A hat zsűritag kérdéseit megválaszolva már megnyugodva ültem

vissza a helyemre, hogy dolgom végezetten vegyek részt a szervezőség által rendezett programokon. A tudomány mellett jutott idő Riga csodaszép felújított, templomok, hanza kereskedők házai és szűk sikátorok díszítette óvárosának

megtekintésére, meglátogattuk a szigorúan védett, néhol 12-15 m mélységű, finn tájat idéző Kremeri Nemzeti Parkot, hol a sanyarú körülmények törpe életre kényszerítik a fenyőt és a nyírt, s a vízfoltok között csak az áfonya és a tőzegmoha burjánzik. Siguldához

érve a lett diákok által korábban már oly sokat emlegetett hegy tetejét díszítő kastélyt látogattuk meg. Eszembe jutott az igaz bölcsesség: „Minden viszonylagos...” Az alig 300 m-es „hegyen”, Lettország egyik legmagasabb csúcsán egy valóban kedves, sok száz éves múltú vár tornyából néztünk szerteszét.

Harmadik napunk ismét a tudomány jegyében telt, újabb előadásorozat várta az érdeklődőket, majd a negyedik nap vendége a BBC biokémikus újságírója volt, kitől fergeteges előadás formájában tanulhattuk meg, hogyan bánjunk a médiával s szavainkkal, ha

Fotó: Rigó Katalin

kutatási eredményeinkről kívánunk beszámolni. A hét utolsó munkanapján az egyetem előadói mutatták be munkaterületüket, este pedig a záróünnepség következett a fenyőgyantától illatos, rendkívüli akusztikájú díszteremben. Itt ért a meglepetés, mikor a „Piros Szekció” djának átvételére, s egy hirtelen rögtönzött beszéd megtartására engem kértek fel. Az öröömöm leírhatatlan volt. Estémet szerb, norvég, német, lett, litván, észt és lengyel barátaim társaságában egy kellemes étterem lett konyhájának kényeztető ízei között töltöttük, de a búcsú másnap reggelig tartott. Élményekkel s fényképekkel a memóriakártyámon megrakodva a hét végén újra repülőre ültem rengeteg új tudományos ismerettel, néhány igen furcsa hangzású lett kifejezéssel, valamint néhány ide-

Fotó: Rigó Katalin

gen országot idéző email-címmel felpakolva. A búcsú szavai csengenek fülemben: „Jövőre újra ugyanitt, ugyanekkor, visszavárunk!” Ha tehetem, ott leszek!

Ezúton szeretnék köszönetet mondani a felkészítésért Dr. Ferdinandy Péternek és dr. Csont Tamásnak, illetve a Kardiovaszkuláris Kutatócsoport és az ÁOK Biokémiai Intézet minden nagyon kedves munkatársának; a biztonságot jelentő háttér megteremtéséért családomnak, s az anyagi támogatásért az SZTE Polgáriai Alapítványának.

Rigó Katalin